Tema de la classe
Temps, narracióI identitat en Ricoeur, amb Agustí i Aristòtil com a referents

El tema central que apareix a la transcripcióØs la relacióentre identitat, temps i narració La classe desenvolupa aquesta qüestióa partir de Ricoeur, amb una aplicacióa Agustí i una comparacióamb Aristòtil. TambØ apareix la metàfora com a mecanisme per pensar l experiŁncia humana i el temps.

1. Resum dels punts principals

1.1. Identitat: ID i IPSE
A la classe s explica la distincióentre ID i IPSE com dues dimensions de la identitat. L ID s entØn com la posiciómateixa o la unicitat material del que existeix al llarg del temps. L IPSE Øs la consciŁncia que una persona tØ de la seva pròpia identitat, Øs a dir, la manera com construeix la seva semblança al llarg del temps.

Segons l explicació, la identitat no Øs una cosa fixa, sinóuna construcciódialŁctica entre aquests dos pols. La identitat, igual que altres qüestions de la filosofia de Ricoeur, es configura narrativament: com ens expliquem a nosaltres mateixos i com la consciŁncia va variant amb el temps.

1.2. La narraciócom a condicióde comprensiódel temps
Un dels eixos centrals Øs que la narracióØs la condicióidentificadora de tota experiŁncia temporal. Es diu que el temps, com a realitat abstracta o metafísica, no tindria significacióper a nosaltres si no fos a travØs de la narració

La narraciópermet donar forma a l experiŁncia temporal i convertir-la en una trama intel•ligible. Aquesta trama organitza la vida segons criteris d unitat i intel•ligibilitat, i permet distingir moments singulars i esdeveniments que poden integrar-se en la pròpia història.

La classe insisteix que no hi ha experiŁncia temporal humana que no passi per la narració el temps nomØs esdevØ humàquan Øs narrat.

1.3. Agustí: el final, la retrospectiva i la vida com a relat
En relacióamb Agustí, s assenyala que el mØs important per poder fer un relat narratiu de la pròpia identitat Øs que comprenem retrospectivament la nostra vida. Sense la idea d un final que doni una totalitat retrospectiva, no hi hauria possibilitat de construir aquestes conclusions sobre la vida.

La classe vincula aquest punt amb el sentit cristiàescatològic del final: la vida s entØn com un camí orientat cap a un final que permet llegir retrospectivament el conjunt.

TambØ es destaca que el llibre XI d Agustí comença amb la pregunta QuŁ Øs el temps? , una pregunta presentada com a difícil i gairebØ impossible, peròque obre l anàlisi agustiniana del temps.

1.4. El temps en Agustí: memòria, atenció i espera
La transcripcióexposa que, per Agustí, el temps no Øs simplement una successiólineal, sinóuna tensióentre passat, present i futur. Aquesta tensióes formula a partir de tres dimensions:

- memòria: el passat presentitzat;
- visióo atenció el present;
- espera o expectativa: el futur presentitzat.

Es diu que el passat Øs memòria, que el futur no existeix encara, sinócom a espera, i que el present Øs el lloc de coexistŁncia i tensióentre aquestes dimensions. La percepciótemporal Øs, per tant, una experiŁncia de no coincidŁncia amb nosaltres mateixos.

Un exemple especialment clarificador Øs el de cantar una cançó abans de començar, n anticipem la totalitat; mentre la cantem, una part Øs memòria i una altra Øs expectativa; quan acaba, tot passa a la memòria. Aquest exemple serveix per mostrar la distensiótemporal.

1.5. Interioritat i ànima
La transcripcióinsisteix que aquesta percepciótemporal no es produeix en un lloc extern, sinódins de l ànima. La distensiótemporal Øs interior, i aquesta interiorització Øs important perquŁ fa possible la narració Primer cal percebre aquesta distensióper poder narrar-la.

Aixòes vincula amb la idea que la consciŁncia estàsempre distesa entre memòria, visiói espera. La narracióneix d aquesta estructura interna i permet configurar la vida com una totalitat.

1.6. Aristòtil: la trama i la diferŁncia entre història i poesia
La classe introdueix Aristòtil per explicar el concepte de trama. La trama es defineix com una construcció un acte o una categoria de composicióque imposa concordança en la disconcordança.

S explica que la trama Øs una activitat creadora i que, en la PoŁtica, Aristòtil diferencia entre història i poesia. La història diu allòque ha passat; la poesia diu allòque podria passar. Per aixòes diu que la poesia Øs mØs filosòfica i elevada que la història, perquŁ expressa allògeneral i no nomØs allòparticular.

La trama ordena els fets d una manera versemblant i necessària, i fa emergir l intel•ligible de l experiŁncia. No es tracta d una imitacióexterna de la realitat, sinód una manera humana d ordenar els fets.

1.7. Literatura, configuraciói lectura
A la part final, la classe vincula la literatura amb una relacióentre dimensió cronològica i dimensióno cronològica. La literatura permet entendre millor la configuracióde l temps i de l experiŁncia real.

Es parla tambØ de prefiguració, configuraciói refiguració, en el sentit que els textos permeten entendre millor el temps i la realitat a partir d una forma narrativa. La lectura pot fer que entenguem una història del revØs , veient com el final i el començament es corresponen necessàriament.

Així, la literatura no nomØs narra experiŁncies, sinóque fa productiva la paradoxa del temps i ajuda a comprendre la vida com una trama.

2. Resum esquemàtic per repassar

- Tema general
- Relacióentre identitat, temps i narració
- Referents: Ricoeur, Agustí, Aristòtil

- Identitat en Ricoeur
- ID
- posicióMateixa
- unicitat material al llarg del temps
- IPSE
- consciÈncia de la pròpia identitat
- construcciódela semblança al llarg del temps
- Identitat com a construcciódialÈctica
- Configuracióarrativa de la identitat

- Narracióitemps
- La narracióÉs la condicióidentificadora de l experiÈncia temporal
- El temps És abstracte/metafísic
- Sense narració, el temps no tÉ significacióper a nosaltres
- La narracióorganitza la vida amb:
- unitat
- intel•ligibilitat
- La trama integra esdeveniments en la història pròpia

- Agustí
- Relat de la pròpia vida com a comprensióretrospectiva
- Cal un final per donar totalitat al relat
- Pregunta central: QuÈ És el temps?
- El temps És un temps negatiu
- Temps positiu nomÉs com a eternitat

- Temps agustinià
- Passat = memòria
- Present = atenció/ visió
- Futur = espera / expectativa
- Triple present
- El temps És una distensió
- La percepciótemporal És interior, dins de l ànima

- Exemple de la cançó
- Abans de cantar:
- expectacióde la totalitat
- Durant el cant:
- el passat passa a memòria
- el futur És expectativa
- En acabar:
- tot passa a la memòria

- Aristòtil i la trama
- La trama És una construcció
- Organitza els fets amb concordança

- És una activitat poŁtica
- DiferŁncia entre:
- història: allòque ha passat
- poesia: allòque podria passar
- La poesia Øs mØs filosòfica perquŁ diu allògeneral
- La trama fa emergir l intel•ligible de l experiŁncia

- Literatura i lectura
- Relacióentre dimensiócronològica i no cronològica
- Prefiguració/ configuració/ refiguració
- La lectura pot fer visible la necessitat interna del relat
- La literatura ajuda a pensar la paradoxa del temps

3. Dubtes i fragments pendents de verificar
- No consta en la transcripcióuna identificacióclara i segura de totes les referŁncies deformades o incompletes.
- No consta en la transcripcióuna formulacióneta de la distincióde Haraker ; la referŁncia Øs incerta.
- No consta en la transcripcióuna identificacióprecisa de Ricard en alguns passatges; podria ser una referŁncia a Ricoeur, peròla forma exacta no Øs sempre clara.
- No consta en la transcripcióuna lectura segura de Prous / Prus , que probablement apunta a Proust, peròaixòno queda explícitament confirmat en tots els trams.
- No consta en la transcripcióuna conclusiófinal tancada de la classe; l œltim tram queda interromput.

Conclusions
La classe defensa que la vida humana, el temps i la identitat nomØs es poden entendre plenament a travØs de la narració En Ricoeur, aixòes formula mitjançant la dialŁctica entre ID i IPSE; en Agustí, a travØs del triple present de memòria, atenció i espera; i en Aristòtil, mitjançant la trama com a forma de donar ordre i intel•ligibilitat als fets. La literatura apareix, així, com una eina per pensar el temps viscut i la configuracióde l jo.

Tweets finals
1. Quan el temps no es deixa atrapar, li poses trama i a veure si s estàquiet. Spoiler: no, peròalmenys fa sentit.
2. Agustí mira el rellotge i diu: Passat, present i futur? Jo nomØs veig memòria, atenció i espera fent networking.
3. Aristòtil: La història explica quŁ ha passat. La poesia: Jo t ho ordeno tan bØ que ara sembla inevitable.